

Bemærkninger til forslaget

Tidligere lovgivning

Indtil ikrafttrædelsen af lov nr. 307 af 17. maj 1995 om dykkerarbejde og dykkermateriel gjorde de lokale beredskaber brug af sportsdykkeruddannede brandfolk til redningsarbejde i søer, havne og andre kystnære områder. 1995-loven gav erhvervsdykkeruddannede eneret på at udføre redningsopgaver fra 0-50 meters dybde, hvorved de tidligere anvendte sportsdykkeruddannede brandfolk ikke længere kunne deltage i sådanne redningsopgaver.

Dette betød en markant svækkelse af redningsberedskabet, idet kun meget få dykkere blev uddannet på dette høje niveau.

For at afhjælpe dette problem vedtog Folketinget en lempelse i 1999 (lov nr. 1092 af 29. december 1999), der blev støttet af alle partier og enstemmigt vedtaget. Denne nye lov foreskriver som minimum, at redningsdykkere erhverver et certifikat til dykning på indtil 25 meter – den såkaldte SCUBA-dykkeruddannelse – der inkluderer et særligt redningsdykkerkursus.

Den manglende udbredelse af et redningsdykkerberedskab

Trods denne lempelse af lovgivningen i 1999 er København det eneste sted i Danmark med et døgnberedskab på dykkerområdet. Derudover har kun Lyngby, Nykøbing Falster, Odense og Ålborg materiel og dykkere, der opfylder 1999-lovens krav. Det betyder, at man alle andre steder end de ovennævnte kan komme til at vente meget længe på at få dykkerassistance. Redningsopgaver i søer, havne og kystnære områder er således andre steder i realiteten udelukket.

Uddannelsen til redningsdykker efter den nuværende lovgivning er tilsyneladende for lang og for omkostningskrævende, siden så få beredskaber har valgt at udnytte denne uddannelsesmulighed som grundlag for etablering af et beredskab i henhold til 1999-lovens intentioner. Partierne bag 1999-loven har altså ikke fået opfyldt deres hovedformål med lovændringen: At etablere et godt udbredt redningsdykkerberedskab af god kvalitet.

En af grundene til, at den såkaldte SCUBA-dykkeruddannelse, der indførtes som mindstekrav ved 1999-lovgivningen, ikke er blevet mere udbredt, er, at uddannelsen tager 5 uger og koster 40.000 kr. Dertil kommer rejse- og lønudgifter for kursisten samt løn til afløseren for kursisten. Det er meget krævende for ethvert beredskab at finde disse betydelige midler til en sådan specialuddannelse af medarbejdere. For beredskaber, der bygger på deltidsansatte brandfolk, er det næsten urealistisk at forvente, at man kan overveje en sådan efteruddannelse af enkelte brandfolk, endsi- ge en efteruddannelse af beredskabets brandfolk mere generelt.

Behov for etablering af et langt mere dækkende redningsdykkerberedskab

Med udgangspunkt i denne markante mangel på redningsberedskab i søer og kystnære områder og i en lang række også større byers havne er det derfor nødvendigt at foretage en lovændring for at garantere et beredskab på et realistisk, men godt uddannelsesniveau, der kan redde langt flere borgere fra druknedøden.

Da det hidtil har vist sig meget vanskeligt at lave danske lovgivningsrammer, der sikrer etablering af et bredt dækkende redningsdykkerberedskab ud over landet, opfordres regeringen til i forbindelse med udarbejdelsen af et lovforslag at trække på de tyske lovgivningserfaringer med et redningsdykkerberedskab. Den tyske model (FWDV 8) anvendes i alle tyske delstater som ramme for uddannelse af dykkere til redning på mindre vanddybder. I Tyskland er det inden for denne ramme lykkedes at få mange brandfolk/reddere uddannet og således få et effektivt beredskab på et meget stort antal redningsstationer og dermed sikre borgerne en realistisk mulighed for redning.

Hvor mange brandfolk/reddere skal der uddannes?

Det er en skønssag, hvor mange redningsdykkere, der skal uddannes, for at et beredskab bliver geografisk og tidsmæssigt dækkende. Hvis et beredskab skal dække en væsentlig del af de danske søer, havne og